

LBRIS

We know
books

MARIAN COMAN s-a născut în 1977 la Mangalia. A trăit, însă, o lungă perioadă la Brăila, unde a fost jurnalist în presa scrisă și televiziune. Este laureatul mai multor premii naționale dedicate literaturii F&SF și al unui premiu al Convenției Europene de Science-Fiction. A scris scenariile benzilor desenate *Harap Alb continuă* (HAC!BD, 2012–2017) și *Tinerete fără bătrânețe* (HAC!BD, 2015–2016), volumele *Nopti albe, zile negre* (Tritonic, 2005), *Testamentul de ciocolată* (Tritonic, 2007), *Teoria flegmei. Apel la mitocănie* (Tritonic, 2008), *Fluviul Șoaptelor* (HAC!BD, 2015; n'atorul/Nemira, 2026, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Furia Oarbă* (HAC!BD, 2017; n'atorul/Nemira, 2026, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Omulețul din perete și alte povestiri fantastice* (n'atorul/Nemira, 2019; 2023, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Ultima carte* (n'atorul/Nemira, 2024), *Tristețea Zeilor* (n'atorul/Nemira, 2026) și scenariul romanului grafic *TFB* (HAC!BD, 2016), iar povestirile sale au fost incluse în numeroase antologii. În 2018, s-a alăturat echipei Editurii Nemira, unde coordonează imprintul Armada, dedicat literaturii SF, Fantasy și Thriller, dar și producția de audiobook-uri. În prezent, locuiește în București și este membru PEN Club România și *Science Fiction & Fantasy Writers Association* (SFWA).

A
n'atorul
ficțiune

Marian Coman

Furia Oarbă

seria **Haiganu**

cartea a doua

cu ilustrații de

Andrei Moldovan

Ediție revizuită și adăugită

A
n'atorul

Cuprins

Prolog	9
--------------	---

PARTEA I

1. Șoapte.....	13
2. Cetății de piatră.....	27
3. Povara amintirilor	39
4. Fără vlagă	49
5. Tresăriri.....	59
6. Treceri	71
7. Drumurile pustiirii.....	81

PARTEA A II-A

8. Răsuflări de piatră.....	95
9. Praf de stele	107
10. Ploaia de carne	121
11. Lumină albă	135
12. Față în față.....	147

13. Omul care vorbește cu piatra.....	159
14. De dincolo de stâncă	169

PARTEA A III-A

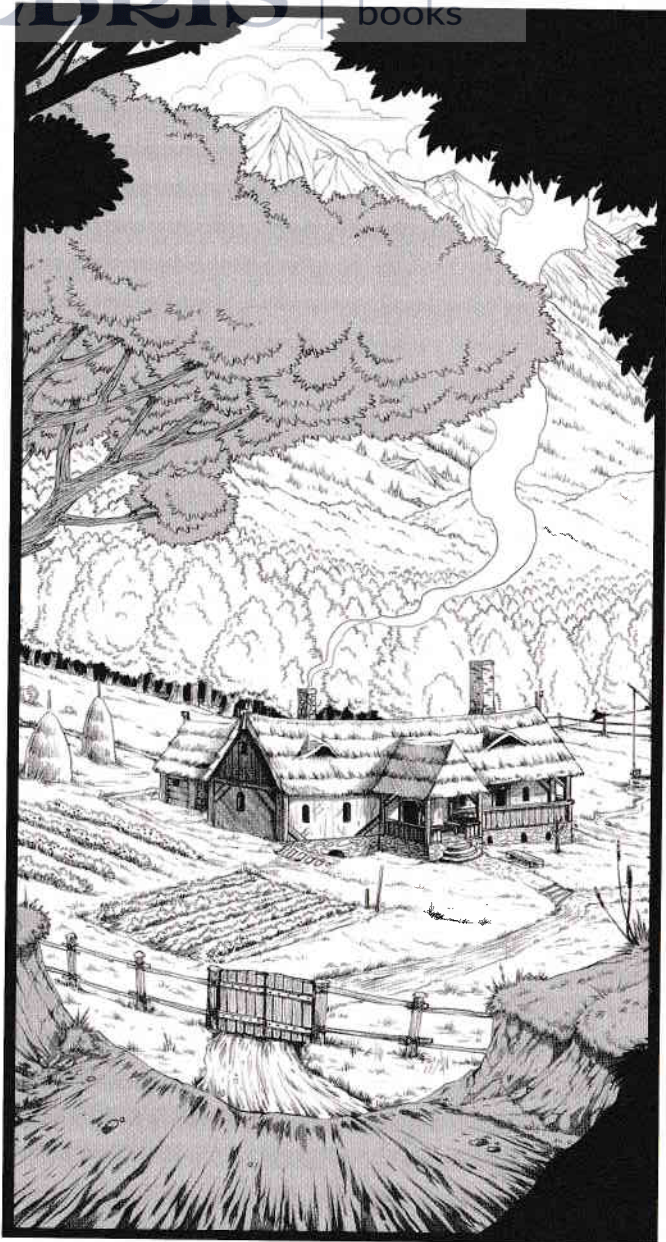
15. Iureșul luptei.....	185
16. O luptă după altă luptă	195
17. De sus.....	207
18. Căderi.....	219
19. Ucideți zeul!	229
20. Între lumi	241
21. Furia neagră	249
Epilog.....	261
<i>Nota autorului</i>	267

Seria HAIGANU:

Fluviul Șoaptelor

Furia Oarbă

Tristețea Zeilor

Prolog

Unul dintre băieți a vorbit în somn, iar Nedelia a aruncat degrabă o privire în odaie, să se asigure că tihna celor mici nu a fost tulburată. S-a întors lângă Zalida și a adunat blidele de pe masă în vreme ce fata plămădea aluatul pentru pâinea de peste zi.

— Maică, a spus Zalida.

Nedelia nu i-a răspuns.

— E din cauza copiilor găsiți în pădure astă iarnă, așa-i? a continuat fata, lovind în grămada de cocă albă pe care a apucat-o, a ridicat-o și a trântit-o pe lemnul mesei, acolo unde presărase mai întâi un praf de făină.

— Mai încet, Zalida, s-a încruntat Nedelia arătând spre odaia în care dormeau copiii.

— Nimic nu mai e la fel de atunci, a șoptit fata. Ești mereu căzută pe gânduri, ai încetat să ne spui povești, pare că ceva rău s-a întâmplat.

— Nu mai ești un copil, Zalida. Va trebui să înțelegi un lucru mai greu de înțeles.

Fata s-a oprit din frământat, iar Nedelia simțea nemulțumirea din ochii ei.

— Știam eu că despre asta e vorba. O să ne părăsești, așa-i? a spus Zalida, iar gândul fetei tălmăcit în cuvinte părea să fi zăbovit mult timp în mintea copilei, într-atât era de încărcat de temeri și nesiguranță.

Afară cântau cocoșii, semn că noaptea dădea să se spargă, iar Nedelia a pornit să-i povestească Zalidei despre primii copii pe care i-a îngrijit, despre cât de mari și înțelepți s-au făcut și totuși cât de răi sunt uneori.

— Poate că și tu, Zalida, vei avea nevoie de ajutorul meu. Cândva, când vei fi ajuns deja la casa ta. Atunci, dacă-mi va fi în puteri, nu o să stau pe gânduri și o să pornesc către tine. Acum, însă, am a ajuta pe altcineva.

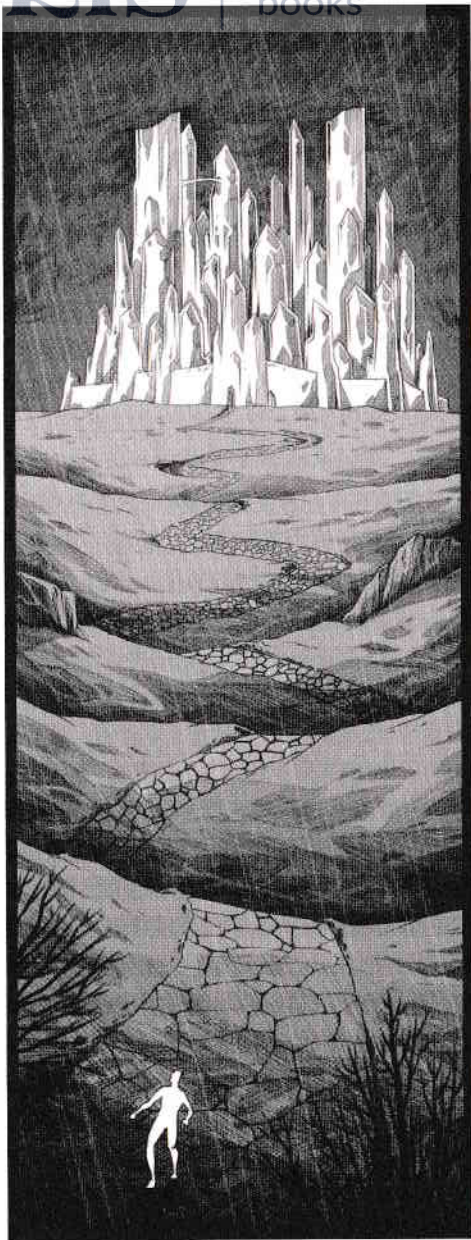
Fata nu a spus nimic. Focul trosnea în cuptor, iar în casă mirosea a aluat dospit. Nedelia a netezit colțul unui ștergar întins pe masă și s-a uitat câteva clipe în gol, încercând să înțeleagă mai bine chemarea care ardea în ea.

— Dădacă! s-a auzit un scâncet din odaie, iar Nedelia a pășit repede în întunecimea camerei.

— Grăbește-te, dădacă, a făcut vocea din nou.

Nedelia s-a uitat în întuneric, de jur împrejur. Nimic nu tulbura somnul copiilor.

PARTEA I

1. Șoapte

Nu știe nimene să zică cu temeinicie când anume s-a urnit totul. Au fost spuse multe, au fost uitate și mai multe. S-a grăit despre moartea regelui Derzelas ca fiind începutul sfârșitului, despre pierderea crudă a reginei Bendis și despre nelegiuirea prințesei Kotys, care și-a înroșit mâinile în sânge. Dar mai cu seamă s-a plâns moartea lui Zourazi, fiul cu taină, cel ce purta în suflet rânduiala blândă, de la care se aștepta să salveze nu numai Karsa, ci întregul Vardazur, care se întinde de la o mare la alta între răsărit și apus, și de la zăpezile din miazănoapte, până la tărâmurile sălbatice de dincolo de Costapor, spre miazăzi.

Și totuși, se zice că nu pieirea lor a înfricoșat poporul Karsei, nici măcar cea a lui Zourazi, ci lacrimile. Lacrimile lui Haiganu cel Osândit. Nimeni din Karsa nu văzuse până atunci un zeu plângând.

O lacrimă. Două. Trei.

Iar cu ele s-a pornit o ploaie molcomă, rece și grea, ca o spălare de păcat ori poate o vestire a pieirii.

Cei de față, pitici ori oameni, toți au simțit fiorul acela. O strângere în piept, o apăsare în urechi, o clipă în care tot ce-i viu s-a înfiorat. Niciunul n-a știut de ce anume se tem, dar toți s-au temut.

Căci în plânsul zeului era un semn. Era un sfârșit. Un sfârșit fără urmă de tăgadă.

Extras din *Celelalte Cronici ale Karsei*, de Abaris cel Tăcut

Haiganu

timpul e prelungirea dorințelor tale

pe-afară e un alt înăuntru

slavă zeului Osândit!

„Credeai că ți-ai găsit liniștea, Haiganu?”

Ochiul său s-a ridicat peste toată mulțimea din fața Karsei, asemeni unei păsări nevăzute. O vreme a zburat după Ghilmax, încercând să se agațe de urma pe care băiatul o lăsase în mintea grifonului, apoi a scrutat zărrile, s-a aruncat în zilele ce încă n-au venit, scormonind fără astâmpăr și, în cele din urmă, s-a prăbușit cu totul

în Fluviul Șoaptelor, printre gânduri și voci, peste blesteme, rugi și frici. S-a întors neputincios în piața din fața orașului-peșteră, unde ținea încă în brațe trupul lui Zourazi. Iar șoapta aceea, șoapta lui Pleistoros, l-a urmărit în tot timpul acesta, agățată de ochiul său, de mintea sa și de spiritul său, ca o gheară de vultur înfiptă în carnea prăzii.

„Credeai că ți-ai găsit liniștea, Haiganu?” șoptea Pleistoros iar și iar. Și, odată cu el, vuiiau toate vocile oamenilor, toate gândurile lor, din ce în ce mai neliniștite, mai involburate, mai nesuferite.

Din ochiul lui Haiganu a căzut mai întâi o lacrimă, care a udat rana de pe obrazul lui Zourazi, iar zeul a sperat pentru o clipă că sângele va prinde viață și că trupul acela se va ridica și va purta din nou în el spiritul băiatului, că șoapta sa îi va aduce din nou o fărâmă de pace în toată marea de neliniști. Dar nu, nu s-a întâmplat nimic. O lacrimă. Două. Trei.

Plânge...

zeul plânge... plânge... zeul Osândit plânge...

Deasupra Karsei se-adunaseră norii și ploaia molcom. Odinioară, pe când în primul paradis nu venise războiul, Zibelthiurdos obișnuia să-l necăjească, chemând norii din care storcea deasupra lui o ploaie albastră ce-i mânjea straietele.

Chipul de copil al lui Zibelthiurdos se deschidea atunci într-un zâmbet luminos, iar Haiganu arunca spre el cu ce prindea la îndemână, după care se fugăreau prin iarba colorată, pe potecile de piatră din preajma Marelui Amfiteatru

ori zburau prin castelele călătorilor, stârnindu-i și pe aceștia, silindu-i să-și aleagă o tabără, împulgându-se cu ghemotoace de flori ori, dacă se lăsa întunericul, cu pulberi de lumină.

Trecute erau demult acele vremuri, trecut era zâmbetul lui Zibelthiurdos, iar Haiganu n-avea niciun motiv să creadă că vechiul său prieten a adunat norii să plângă, în această lume, de dorul său.

Plânge...

Zeul Osândit plânge, iar cerul plânge odată cu el... făceau vocile în Fluviul Șoaptelor, iar lacrimile lui Haiganu se amestecau cu apa ce îi șiroia pe față.

„Plângi pentru un om, Haiganu?” a șoptit, în mintea sa, vocea lui Pleistoros, iar la sfârșit râsul i s-a auzit ca un tunet prelung și, pentru o clipă, lui Haiganu i s-a părut că toți cei din jurul lui, toți oamenii strănși în fața Karsei purtau chipul lui Pleistoros.

Și râdeau.

Garlaan

— Hei!

Când s-a trezit, primul lucru pe care l-a simțit a fost mirosul de iarba zeilor. Ușor. Ca o șoaptă ori ca o mângâiere. Garlaan a tras adânc aer în piept, nădăjduind că atunci când va deschide ochii se va găsi în grădina lui Saleen, magisterul său din Xantipor. Că va bea cu

bătrânul o cană de mied și că vor mesteca împreună câteva frunze, povestindu-și lucruri. De-atâtea ori dormise în grădina lui Saleen pe când era copil, încât de fiecare dată când se simțea nesigur își închipuia că este din nou acolo, ferit de orice pericol. Și-abia la gândul ăsta s-a speriat și a mijit ochii. Gândul că se visează în grădina din Xantipor, tocmai pentru că este în pericol. După aia și-a amintit *altceva*. Și-a amintit cum a murit în fața Karsei și ceva s-a foit în el. A auzit cum acel ceva ori cineva foșnește în capul lui de parcă încearcă să-și facă loc. Ca un șoarece într-o scorbură prea mică.

Îngrozit, Garlaan a deschis ochii. Deasupra lui, în picioare, stătea fetița *care-l omorâse* în fața Karsei. Apoi și-a spus că nu l-a ucis nimeni, că nici măcar nu a ajuns vreodată la Karsa, că până mai ieri nici n-a trecut de Brăul de Piatră. *Că nu el a fost omorât*. În timp ce fata de pitic îl privea cu atenție, s-a ridicat ușor în coate, încercând să-și amintească unde se află. Nu, nu era în grădina magisterului Saleen, ci pe un câmp nemărginit pe care, răsleț, creșteau tufe sălbatice de iarba zeilor, cu flori adunate în moțuri violet, dar și margarete pitice și alte flori colorate. Pufi de păpădie și globuri de lacrimioare zburătoare pluteau pretutindeni în jur, duse de o boare calmă.

— Cine ești? a întrebat fetița.

— Eu sunt... Garlaan din Xantipor, a murmurat el înainte să simtă din nou că ceva i se mișcă în cap.

— Unde suntem? Trebuie să ajung degrabă la Karsa! Eu sunt prințesa Kotys. Mămuca e regina celor mărunți. Du-mă la ea și-ți făgăduiesc că vei fi răsplătit!

Și-a amintit. Au venit mai întâi imaginile de cu o zi înainte. Zborul până la Maudava, cu Priscus în spate, grifonul văzut pe cer și lupta dusă în văzduh. Pe urmă au dat buzna toate celelalte, toate amintirile luate din mintea lui Ghilmax, toate zecile de vieți scurse în el. Iar ceea-ce-era-străin-în-el se foia din ce în ce mai mult, iar Garlaan și l-a amintit deodată pe Zourazi, în vreme ce a văzut cum, pe cer, pasărea Nazer zboară în cercuri largi. Și-a amintit că vorbise cu Zourazi încă din zori, dar totul părea un vis îndepărtat.

„Trebuie să mă ajuți“ a șoptit o voce în capul lui.

Garlaan nu a spus nimic. Broboane mari de sudoare i s-au ivit pe frunte și l-au năpădit deodată valuri de căldură. Nu fusese un vis. A căutat cu privirea Toiagul Învățăturii și, după ce l-a zărit, s-a ridicat în picioare.

— Cred că am făcut ceva rău, s-a smiorcăit micuța Păi. Doar că... doar că nu-mi amintesc ce.

„Nu ai fost tu“ a murmurat vocea în mintea lui Garlaan când tânărul mag s-a aplecat să-și ridice toiagul.

„Pleistoros a fost“ a adăugat vocea.

„Spune-i! Spune-i că a fost Pleistoros!“

„Spune-i!!!“

„Și că trebuie să se ferească! Zi-i că am fost înșelat! Și că trebuie să meargă la Haiganu și să-i spună că trebuie să oprească ce va să vină! Spune-i! Spune-i odată!“

Garlaan și-a dus mâna la frunte și a încercat să fluiera după Nazer, dar o tuse a pus stăpânire pe el și nu i-a lăsat răgaz nici măcar să respire.

„Unde vrei să pleci?“ a făcut vocea din mintea lui.

— Trebuie să mă întorc la Xantipor, a spus Garlaan când, în sfârșit, tusea s-a liniștit un pic.

— La Xantipor?! s-a oțărât micuța Păi. Nu! Nu la Xantipor! Mă duci acasă, la Karsa! Altfel...

„La Xantipor?“ a șoptit și vocea.

Garlaan a apucat-o pe fetița-pitic de-o mână, după care a reușit să fluiera, iar pasărea Nazer a coborât din văzduh urmată de Ghilmax.

— Ghilmax! a țipat deodată fetița văzând grifonul, apoi a început să plângă, amintindu-și pesemne ceva, și a încetat să se smucească.

Cu Păi în brațe, Garlaan a urcat în spatele grifonului și i-a făcut semn păsării să-l urmeze.

Ghilmax nu zbura la fel de lin ca Nazer. Era masiv și răsuflea greoi de fiecare dată când aripile sale băteau aerul.

Păi nu a mai scos un sunet multă vreme. Se apropiau deja de Brăul de Piatră când i-a spus lui Garlaan că-i este foame, însă magul nu a băgat-o în seamă. În el se duceau lupte mult mai importante decât foamea fetiței.

Garlaan s-a gândit că și-a pierdut mințile și că glasul din capul lui, precum și *foiala* pe care o simțea ori de câte ori vocea se arăta nemulțumită de ceva, adică aproape întruna, nu sunt adevărate. Că sunt, cumva,

plăsmuirile minții sale. Cum tot la fel trebuie să fie și noile sale amintiri. *Totul e o închipuire* a încercat să-și spună Garlaan. Doar că grifonul Ghilmax exista cu adevărat, fetița pe care o văzuse în amintirile lui Zourazi era aici, cu el, așa că vocea din mintea sa nu putea fi decât vocea lui Zourazi, fiul lui Baku, așa cum pretindea a fi. Spiritul băiatului ucis în fața Karsei se cuibărise cine știe cum în mintea lui Garlaan și-i cerea să se întorcă în orașul celor mărunți împreună cu Păi și să-l întâlnească pe Haiganu, Zeul Osândit. La început, Garlaan se împotrivise să-i răspundă lui Zourazi. Nădăjduse că în acest fel vocea îl va lăsa în pace. Cu timpul, însă, zburând pe spatele grifonului Ghilmax, cu fata de pitic strânsă la piept și cu pasărea Nazer pe urmele lor, văzând că nu-i chip să scape de vocea lui Zourazi, Garlaan i-a vorbit în gând.

I-a repetat rar, de două sau trei ori, hotărârea sa de a merge să-l întâlnească pe magisterul Saleen, la Xantipor. Și că va decide pe urmă ce va fi cu Păi și cu Ghilmax. O vreme, vocea băiatului nu s-a mai auzit. Dar a revenit nemulțumită și arțăgoasă după ce, scormonind pesemne prin mintea lui Garlaan, a înțeles că magul nu vrea altceva decât să se-ntorcă la viața lui liniștită de dinainte de a trece dincolo de Brăul de Piatră.

„Ești laș!“ l-a muștrat deodată Zourazi. „L-ai cunoscut pe tatăl meu și știi acum ce s-a ales de mama mea. Vezi bine câtă nedreptate e pe lume și tot ce faci e să te-ntorci speriat la Xantipor, ca s-o dai pe mâna magilor imperiali pe prințesa Karsei, să povestești Consiliului

ce ai pățit și să plângi în poala magisterului tău? Să-i ceri să te scape de glasul pe care îl ai în cap? Spune, Garlaan! De-atâta lucru ești în stare?!“

Vocea a tăcut din nou, însă, sub el, Ghilmax tremura și dădea din cap, iar lui Garlaan i-a trecut prin minte că Zourazi poate pătrunde cumva și-n mintea creaturii.

În brațele sale, micuța Păi a tresărit speriată, iar mai târziu a auzit-o tânguindu-se printre sughituri.

„Eu te-am ales, Garlaan!“ a făcut vocea din nou, după ce Ghilmax s-a liniștit. „Eu te-am ales, știi bine! Am văzut în zilele ce încă n-au venit că prin tine există o cale“.

„O cale spre ce?“ a întrebat Garlaan, în gând, și i-a făcut semn lui Ghilmax să coboare. De-acum ajungeau la Upa Diza.

Zourazi

O ploaie albastră spăla totul.

În depărtare, Zourazi a văzut un castel cu turnuri ce străpungeau norii. Poteca de piatră ce ducea la el despărțea pustiul prin care, doar ici colo, câte un copac cu coajă și frunze întunecate se ițea din noroiul albastru.

Pe alocuri, se zăreau bucăți de zid, rămășițe ale unor clădiri din alte timpuri. Și-ar fi dorit să știe unde se află,

dar, oricât a scormonit în minte, în toate amintirile adunate în el, nimic nu i-a semănat cu locul acesta.

— Unde sunt? s-a pomenit întrebându-se cu voce tare. Mare Neris, unde sunt?

A continuat să pășească pe poteca de piatră, sperând să găsească un răspuns atunci când se va găsi la un capăt de drum. Nerăbdător, mărise pasul și chiar alergase pentru a ajunge mai repede la clădirea din zare, însă, cu cât credea că se apropie mai mult de ea, cu atât îi părea mai departe.

De oboseală, s-a întins pe jos și a plâns, iar lacrimile i s-au amestecat cu ploaia și au udat pustiul. Uitase de Haiganu, de Păi și de Ghilmax. Avea doar gândul că se face târziu și că nu ajunge la castelul de la capătul drumului. După o lungă vreme, a ajuns în fața unei porți boltite, căscată în zidul unei clădiri înalte cât un munte. Și-a amintit pentru o clipă de templul Korganon din Calsa Merza, pe care-l văzuse în amintirile unor Înalți Preoți din Giradrigas, apoi a împins de poartă. După aceea s-a lăsat cuprins de întuneric.

— De ce ai ales să mori? l-a auzit deodată pe Haiganu și s-a grăbit să-i spună că nu poate ajunge la Heros. Ar fi vrut să-i povestească cum că a ajuns în lumea dintre clipe și că aici ploaia e albastră.

— N-am murit, Haiganu! Sunt aici, în lumea dintre...

— Te-a înșelat, Zourazi! Pleistoros te-a înșelat.

După care totul s-a stins, iar Zourazi s-a trezit din nou în ploaie, pe poteca de piatră. Trupul său de om

murise, dar poarta boltită era tot acolo, la un pas de el. Băiatul a împins-o din nou și a pășit în întuneric. A așteptat, însă, în zadar să audă vocea lui Haiganu. Să fi trecut poate doar câteva clipe ori poate cu mult mai mult când întunericul a prins să se destrame și când Zourazi a întrezărit pereții sălii în care intrase. Ici colo, câteva pietre vii ori poate un alt fel de cristale luminau încăperea, iar lui Zourazi i s-a părut că aude pași târșâiți sau scrâșnete de piatră peste piatră.

— Hei! E cineva aici? a șoptit el, însă nu i-a răspuns nimeni.

Se afla într-o sală ale cărei margini se pierdeau în beznă. Din loc în loc, câte o coloană din piatră cenușie se năpustea către tavanul aflat atât de sus, încât era de nevăzut. S-a gândit că e ceva necurat aici și că mai bine ar ieși, dar, când a încercat să deschidă poarta pe care intrase, zăvorul masiv nici nu s-a clintit. Așa că a pășit atent la fiecare umbră ce părea să tresară când lumina tremura.

Pe una dintre coloane a văzut o ușă de lemn. Nu foarte departe, o alta. Aveau contururi săpate în piatra cenușie, iar lui Zourazi îi păru că de dincolo de ele se aud glasuri și că prin crăpăturile lemnului se întrevece o dără de lumină. Băiatul a bătut la una dintre cele două uși și, când a văzut că nimeni nu răspunde, a apăsat încetișor pe clanță.

Totul s-a întâmplat cu repeziciune.

Doar ce a deschis ușa, că s-a și simțit tras cu putere dincolo de ea. Un curent de aer l-a izbit în față. Părea că